

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

จากการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วทางสังคมและเศรษฐกิจของประเทศ กระทรวงสาธารณสุขได้กำหนดแผนพัฒนาสาธารณสุขให้เป็นระบบที่มีทิศทาง การแก้ปัญหาสุขภาพและสิ่งแวดล้อมของประชาชน ให้มีเป้าหมายชัดเจนทั้งด้านบริการทางการแพทย์ การสาธารณสุขและบริการทางการศึกษาด้านการแพทย์และการพยาบาล ให้สามารถติดตามประเมินผล วิเคราะห์ปัญหาอุปสรรคและแก้ปัญหาให้บรรลุเป้าหมายได้ จึงได้กำหนดแผนพัฒนาสาธารณสุขเป็นแผนระยะในช่วง 5 ปี ให้สอดคล้องกับนโยบายการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ในแผนพัฒนาสาธารณสุข ฉบับที่ 5 พ.ศ. 2525 - 2529 เน้นการพัฒนาอย่างต่อเนื่องของสถานบริการระดับโรงพยาบาลศูนย์ซึ่งเป็นโรงพยาบาลขนาดใหญ่มีจำนวนเตียง 500 เตียงขึ้นไป และโรงพยาบาลทั่วไป ซึ่งมีจำนวนเตียง 150 - 500 เตียง (กระทรวงสาธารณสุข, 2531) เพื่อให้เกิดคุณภาพบริการ และเกิดความพึงพอใจทั้งผู้ให้และผู้รับบริการ

กระทรวงสาธารณสุขได้มีการพัฒนาระบบบริการของสถานบริการและหน่วยงานสาธารณสุขในส่วนภูมิภาค (พบส.) เริ่มในปี พ.ศ.2529 เพื่อให้ประชาชนได้รับบริการอย่างทั่วถึงและเป็นธรรม การพัฒนาตามโครงการ พบส. เน้นให้สถานบริการสาธารณสุขพัฒนาบริการสาธารณสุขผสมผสานในสถานบริการ และให้หน่วยงานสาธารณสุขในส่วนภูมิภาคในทุกระดับให้ได้ตามเกณฑ์มาตรฐาน เน้นการพัฒนาตนเอง สนับสนุนซึ่งกันและกันด้านทรัพยากร เทคนิค บริการและวิชาการ รวมทั้งพัฒนาระบบส่งต่อสถานบริการทุกระดับได้อย่างมีประสิทธิภาพ และพัฒนาระบบสนับสนุนของสถานบริการสาธารณสุขระดับต่างๆ ให้สามารถสนับสนุนงานสาธารณสุขมูลฐาน

การจัดบริการสาธารณสุขจำเป็นต้องมีทั้งบริการขั้นต้น (Primary Medical Care - PMC) ซึ่งหมายถึง การบริการที่ไม่ต้องการความรู้ความชำนาญมากนัก สามารถให้บริการโดยบุคคลที่ผ่านการได้รับการฝึกอบรม อาจเป็นแพทย์หรือไม่ก็ได้ เป็นบริการผู้ป่วยในโรคทั่วๆ ไปและโรคที่ไม่ซับซ้อน บริการขั้นทุติยภูมิ (Secondary Medical Care - SMC) เป็นบริการที่ต้องการการดูแลโดย

แพทย์เท่านั้น ให้บริการผู้ป่วยที่มีโรคไม่ซับซ้อนมากนัก ไม่จำเป็นต้องใช้แพทย์ผู้เชี่ยวชาญเฉพาะทางในการดูแลรักษา บริการขั้นนี้ปรากฏในโรงพยาบาลชุมชนขนาด 30 เตียงขึ้นไปจนถึงระดับโรงพยาบาลทั่วไป สำหรับบริการขั้นตติยภูมิ (Tertiary Medical Care - TMC) ได้แก่บริการทางการแพทย์ที่ต้องการการดูแลโดยแพทย์ผู้เชี่ยวชาญเฉพาะโรค ให้บริการแก่ผู้ป่วยที่ต้องการการรักษาเฉพาะทางหรือเฉพาะสาขา มีอาการของโรคที่ซับซ้อน เป็นบริการในโรงพยาบาลขนาดใหญ่ ซึ่งเป็นหน่วยงานในสังกัดทบวงมหาวิทยาลัยและกรมต่างๆ เช่น โรงพยาบาลมหาราชนครเชียงใหม่ โรงพยาบาลสุราษฎร์ธานี เป็นต้น

โรงพยาบาลศูนย์และโรงพยาบาลทั่วไป เป็นหน่วยงานของรัฐที่มีบทบาทสำคัญในการบริการสาธารณสุข โดยเฉพาะเป็นแม่ข่ายในงานพัฒนาระบบบริการของสถานบริการและหน่วยงานสาธารณสุขในส่วนภูมิภาค แต่ในสภาพปัจจุบันโรงพยาบาลทั่วไปยังต้องปฏิบัติงานในด้านบริการสาธารณสุขขั้นต้นค่อนข้างมาก ทั้งนี้เพราะลักษณะความเชื่อของประชาชนที่นิยมใช้บริการในโรงพยาบาลมากกว่าสถานอนามัย (สงวน นิตยารัมภ์พงศ์, 2534) จากการศึกษาของกระทรวงสาธารณสุข ปี 2533 พบว่า ประชาชนนิยมใช้บริการจากโรงพยาบาลทั่วไปร้อยละ 61 ส่วนที่เหลือร้อยละ 39 ใช้บริการที่สถานอนามัย (ประยุทธ์ แสงสุรินทร์และคณะ, 2538) นอกจากนี้ระบบการส่งต่อผู้ป่วยไปยังสถานบริการอื่นยังไม่มีประสิทธิภาพเท่าที่ควร ในอีกด้านหนึ่งการบริการขั้นทุติยภูมิและตติยภูมิ ยังไม่สามารถทำได้เต็มที่ ทั้งนี้เพราะขาดทรัพยากรสนับสนุนโดยเฉพาะบุคลากร การที่จะพัฒนาระบบพัฒนาบริการของสถานบริการและหน่วยงานสาธารณสุขในส่วนภูมิภาคให้ก้าวหน้าทั่วทั้งข่ายงานสาธารณสุข จำเป็นต้องสนับสนุนให้โรงพยาบาลศูนย์และโรงพยาบาลทั่วไป แสดงบทบาทในการปฏิบัติงานในระบบพัฒนาบริการของสถานบริการและหน่วยงานสาธารณสุขในส่วนภูมิภาค ซึ่งจะมีผลต่อการให้บริการแก่ประชาชน และสนับสนุนการบริการในระดับอื่นๆ เพื่อเป้าหมายในคุณภาพชีวิตประชาชนในอนาคต การพัฒนาบุคลากรให้มีคุณสมบัติเหมาะสมจึงเป็นสิ่งสำคัญ ในปัจจุบันกระทรวงสาธารณสุขได้มีการจัดประชุมและมีการประกวดผลงานพัฒนาบริการของสถานบริการและหน่วยงานสาธารณสุขในส่วนภูมิภาคดีเด่นประจำปี ซึ่งเป็นผลผลักดันให้เกิดความรู้ด้านวิชาการวิทยาการใหม่ๆ ทำให้เกิดผลดีแก่ประชาชนและบุคลากรสาธารณสุข แพทย์จัดเป็นกลุ่มที่สำคัญที่สุดในงานคลินิกบริการ เป็นผู้ให้บริการสาธารณสุขแก่ประชาชนโดยตรง แต่การกระจายของแพทย์ในปัจจุบันยังไม่เหมาะสมโดยเฉพาะแพทย์ในชนบทมีความขาดแคลนมาก กระทรวงสาธารณสุขได้ปฏิรูประบบการผลิตและพัฒนาบุคลากรด้านการแพทย์และการสาธารณสุข โดยการให้ข้อมูล ข่าวสารและการศึกษาต่อเนื่องเพื่อให้บุคลากรมีความรู้ที่ทันสมัยอยู่เสมอ (สงวน นิตยารัมภ์พงศ์, 2534) เพื่อให้สอดคล้องกับแผน

พัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 8 (2540 - 2544) ที่มุ่งเน้นการเพิ่ม ผลิตภาพของคน ทุกกลุ่มเป้าหมาย อายุ เพศ โดยมีการปรับปรุงระบบบริการสาธารณสุขให้สามารถบริการ ประชาชนได้อย่างมีประสิทธิภาพ และบรรลุเป้าหมายของการมีสุขภาพดีถ้วนหน้า โดยเน้นการ ป้องกันโรคและการส่งเสริมสุขภาพ รวมทั้งให้มีการพัฒนาภูมิปัญญาด้านการรักษาพยาบาลแบบ พื้นบ้าน (กระทรวงสาธารณสุข, 2538)

บุคลากรทางการแพทย์และสาธารณสุขทุกคนจำเป็นต้องพัฒนาตนเอง เพื่อนำความรู้ และวิทยาการใหม่ๆ มาใช้ในการรักษาพยาบาลผู้ป่วย โดยการศึกษาหาความรู้เพิ่มเติม ซึ่งวิธีการ ที่จะได้ความรู้และก้าวหน้าทันวิทยาการสมัยใหม่ คือ การแสวงหา ค้นคว้าวิชาการ โดยเฉพาะการ ศึกษาค้นคว้าเพื่อการวิจัยและการผลิตผลงานทางวิชาการ ซึ่งก่อให้เกิดองค์ความรู้ และความ เชี่ยวชาญในสาขาวิชาชีพ การศึกษาค้นคว้าให้ได้สารนิเทศตามวัตถุประสงค์ต่างๆ ดังกล่าว เพื่อ สนับสนุนให้การปฏิบัติงานให้ลุล่วงด้วยดี

จากการศึกษาในเรื่องพฤติกรรมการใช้สารนิเทศของแพทย์ พบว่า แพทย์ใช้สารนิเทศเพื่อ ติดตามวิทยาการใหม่ๆ แพทย์มีปัญหาในการแสวงหาสารนิเทศ เนื่องจากแพทย์ไม่มีเวลาในการ ค้นคว้า ได้รับสารนิเทศล่าช้า ไม่ทันการณ์ นอกจากนี้ยังพบว่า แพทย์ส่วนใหญ่ใช้ห้องสมุดภายในโรงพยาบาลในระดับมากที่สุด เนื่องจากเป็นแหล่งใกล้ตัว (พรณทิพา เย็นขุนทด, 2535) จาก ปัญหาดังกล่าวทำให้แพทย์ไม่สามารถติดตามวิทยาการใหม่ๆ เพราะมีข้อจำกัดเรื่องเวลา มี อุปสรรคในการสืบค้น และมีปัญหาในเรื่องแหล่งสารนิเทศที่ใช้ (สรระเพ็ญ โอทกานนท์, 2529) ดังนั้นแพทย์จึงต้องการเทคโนโลยีใหม่มาใช้ในการสืบค้นสารนิเทศ เพื่อให้เข้าถึงสารนิเทศได้ทันที (Dee and Blazek, 1993) ห้องสมุดภายในโรงพยาบาลเป็นห้องสมุดทางการแพทย์และ สาธารณสุข ให้บริการแก่บุคลากรในโรงพยาบาล ปัจจุบันห้องสมุดภายในโรงพยาบาลทั่วไป เป็นงานที่ขึ้นกับฝ่ายวิชาการ ส่วนใหญ่มีขนาดเล็ก ทรัพยากรมีไม่เพียงพอกับความต้องการ บุคลากรห้องสมุดหรือบรรณารักษ์ในโรงพยาบาลบางแห่งมีตำแหน่งเป็นเพียงลูกจ้างชั่วคราว รวม ทั้งปัญหาเรื่องงบประมาณที่จำกัด ทำให้ห้องสมุดไม่สามารถพัฒนาได้เท่าที่ควร การจัดบริการไม่ สามารถทำได้ครอบคลุม ตอบสนองความต้องการของกลุ่มผู้ใช้ในหลายสาขาวิชาชีพได้ ในภาค ตะวันออกเฉียงเหนือแหล่งสารนิเทศที่สำคัญและมีขนาดใหญ่ สามารถให้สารนิเทศทางการแพทย์ ได้ในภูมิภาคนี้ คือ ห้องสมุดศูนย์วิทยาศาสตร์สุขภาพ คณะแพทยศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น การเข้าใช้บริการของห้องสมุดดังกล่าวอาจไม่ได้รับความสะดวก เนื่องจากแพทย์อาจอยู่ห่างไกล แหล่ง และข้อจำกัดหรือเงื่อนไขในการใช้บริการ นอกจากนี้แพทย์ยังจบการศึกษาจากหลาย

สถาบันอาจไม่คุ้นเคยกับแหล่งดังกล่าวอันเป็นข้อจำกัดหนึ่งที่สามารถทำให้เกิดปัญหาในการติดตามความก้าวหน้าในวิทยาการทางการแพทย์

เนื่องจากความจำเป็นที่แพทย์ต้องใช้สารนิเทศและปัญหาในการให้บริการห้องสมุดทางการแพทย์ ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะทำการศึกษาถึงพฤติกรรมการใช้สารนิเทศของแพทย์ในด้านวัตถุประสงค์ในการใช้สารนิเทศ ลักษณะเนื้อหาสารนิเทศ เนื้อหาสารนิเทศสาขาวิชาทางการแพทย์ เนื้อหาสารนิเทศสาขาอื่น ประเภทของสารนิเทศ แหล่งสารนิเทศที่ใช้ ภาษาของสารนิเทศ ความทันสมัยของสารนิเทศ วิธีการแสวงหาสารนิเทศ รวมทั้งปัญหาในการใช้สารนิเทศ จะเป็นแนวทางในการปรับปรุงห้องสมุดโรงพยาบาลทั่วไปเพื่อให้สามารถสนองความต้องการของแพทย์และบุคลากรทางการแพทย์อื่นที่เกี่ยวข้องได้อย่างมีประสิทธิภาพต่อไป

1.2 วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1.2.1 เพื่อศึกษาพฤติกรรมการใช้สารนิเทศของแพทย์ที่ปฏิบัติงานใน โรงพยาบาลทั่วไป ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ในด้านวัตถุประสงค์การใช้สารนิเทศ ลักษณะเนื้อหาสารนิเทศ เนื้อหาสารนิเทศสาขาวิชาทางการแพทย์ เนื้อหาสารนิเทศสาขาอื่น ประเภทของสารนิเทศ ภาษาของสารนิเทศ ความทันสมัยของสารนิเทศ วิธีการแสวงหาสารนิเทศและแหล่งสารนิเทศที่ใช้

1.2.2 เพื่อเปรียบเทียบพฤติกรรมการใช้สารนิเทศของแพทย์ที่ปฏิบัติงานในโรงพยาบาลทั่วไป โดยพิจารณาจากสาขาที่ปฏิบัติงาน หน้าที่ความรับผิดชอบ และประสบการณ์ในการทำงาน

1.2.3 เพื่อศึกษาปัญหาและข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการใช้สารนิเทศของแพทย์ และการให้บริการสารนิเทศในห้องสมุดโรงพยาบาลทั่วไป

1.3 สมมติฐานการวิจัย

พฤติกรรมการใช้สารนิเทศของแพทย์ในโรงพยาบาลทั่วไป มีความแตกต่างกันตามสาขาวิชาที่ปฏิบัติงาน หน้าที่ความรับผิดชอบ และประสบการณ์ในการทำงาน

ผลงานวิจัยที่สนับสนุนสมมติฐานของงานวิจัยนี้ คืองานวิจัยของ พรณทิพา เย็นขุนทด (2535) ซึ่งเปรียบเทียบพฤติกรรมการแสวงหาและการใช้สารนิเทศของแพทย์ที่ปฏิบัติงานในโรงพยาบาลศูนย์ในแต่ละเขต พบว่า แพทย์มีการแสวงหาและการใช้สารนิเทศแตกต่างกันตามลักษณะเฉพาะบุคคล คือ สาขาวิชาของแพทย์ หน้าที่ความรับผิดชอบ และประสบการณ์ในการทำงาน โดยแพทย์ที่มีประสบการณ์ทำงานระหว่าง 1 - 5 ปี ใช้หนังสือภาษาต่างประเทศและหนังสือภาษาไทยในระดับมากที่สุด แพทย์ที่มีประสบการณ์ทำงานระหว่าง 6 - 10 ปี นิยมใช้

หนังสือภาษาต่างประเทศและวารสารภาษาต่างประเทศในระดับมากที่สุด ส่วนแพทย์ที่ปฏิบัติงาน 15 ปีขึ้นไป นิยมใช้หนังสือภาษาไทยในระดับมากที่สุด ด้านการบริการทางการแพทย์ แพทย์ใช้หนังสือภาษาไทยและวารสารภาษาไทยในระดับมาก ในด้านการสอน แพทย์ใช้หนังสือภาษาต่างประเทศและวารสารภาษาต่างประเทศในระดับมากที่สุด ส่วนในด้านการบริหารนั้น พบว่า แพทย์นิยมใช้หนังสือภาษาต่างประเทศและวารสารภาษาต่างประเทศในระดับมากที่สุด

1.4 ขอบเขตการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงสำรวจทำการศึกษาพฤติกรรมการใช้สารสนเทศของแพทย์ในโรงพยาบาลทั่วไปในภาคตะวันออกเฉียงเหนือที่สังกัดสำนักงานปลัดกระทรวงสาธารณสุข จำนวน 15 แห่ง แบ่งตามเขตสาธารณสุขได้แก่ เขต 5 ประกอบด้วย โรงพยาบาลมหาสารคาม โรงพยาบาลสุรินทร์ โรงพยาบาลบุรีรัมย์ และโรงพยาบาลชัยภูมิ เขต 6 ประกอบด้วย โรงพยาบาลเลย โรงพยาบาลหนองคาย โรงพยาบาลหนองบัวลำภู โรงพยาบาลสกลนคร และโรงพยาบาลกาฬสินธุ์ เขต 7 ประกอบด้วย โรงพยาบาลนครพนม โรงพยาบาลมุกดาหาร โรงพยาบาลอำนาจเจริญ โรงพยาบาลยโสธร โรงพยาบาลร้อยเอ็ด และโรงพยาบาลศรีสะเกษ

1.5 คำจำกัดความหรือนิยามศัพท์เฉพาะ

1.5.1 สารสนเทศ (Information) หมายถึง ข้อมูล ข่าวสาร ความรู้ สาขาแพทย์หรือสาขาอื่นที่เกี่ยวข้อง ที่ถ่ายทอดหรือบันทึกไว้ในรูปแบบของสื่อสิ่งตีพิมพ์ ได้แก่ หนังสือ วารสาร หนังสือพิมพ์ รายงานการวิจัย สื่อโสตทัศนวัสดุ และสื่ออิเล็กทรอนิกส์

1.5.2 พฤติกรรมการใช้สารสนเทศ (Information Use Behavior) หมายถึง กิจกรรมที่แพทย์กระทำเพื่อให้ได้ข้อมูลข่าวสาร หรือสารสนเทศเพื่อสนองความต้องการของตนเอง พฤติกรรมการใช้จะเริ่มขึ้นเมื่อแพทย์มีความต้องการสารสนเทศเพื่อช่วยแก้ปัญหา ตัดสินใจ หรือหาความรู้เพิ่มเติมจากความรู้ที่มีอยู่ ต่อจากนั้นแพทย์จะมีวิธีแสวงหาสารสนเทศเพื่อให้ได้สารสนเทศตามที่ต้องการและใช้สารสนเทศนั้น การใช้สารสนเทศของแพทย์โดยการนำสารสนเทศที่ค้นหาหรือได้รับมาแล้วนำไปใช้ตามวัตถุประสงค์การใช้ ลักษณะเนื้อหาสารสนเทศที่ใช้ เนื้อหาสารสนเทศสาขาวิชาทางการแพทย์ เนื้อหาสารสนเทศสาขาอื่น ประเภทของสารสนเทศ ภาษาของสารสนเทศ ความทันสมัยของสารสนเทศ วิธีการแสวงหาสารสนเทศ และแหล่งสารสนเทศที่ใช้ (แหล่งสารสนเทศบุคคล แหล่งสารสนเทศสถาบัน แหล่งสารสนเทศสื่อมวลชน แหล่งสารสนเทศอื่นๆ)

1.5.3 แหล่งสารสนเทศ (Information Source) หมายถึง แหล่งที่มี รวบรวม หรือให้บริการเผยแพร่สารสนเทศ ได้แก่ แหล่งสารสนเทศบุคคล (ประสบการณ์ของตนเอง เพื่อนร่วมงาน ผู้

เชี่ยวชาญ) แหล่งสารนิเทศสถาบัน (ห้องสมุด ศูนย์สารนิเทศทางการแพทย์ ศูนย์เอกสาร) แหล่งสารนิเทศสื่อมวลชน (หนังสือพิมพ์ วิทยุ โทรทัศน์) แหล่งสารนิเทศอื่นๆ (การประชุม/สัมมนา ฝึกอบรม/ดูงาน ชมนิทรรศการ)

1.5.4 โรงพยาบาลทั่วไป (General Hospital) หมายถึง โรงพยาบาลที่มีจำนวนเตียงรับผู้ป่วยไว้รักษาภายในโรงพยาบาลตั้งแต่ 140 - 500 เตียง เป็นโรงพยาบาลที่ให้บริการแก่ประชาชนในเขตเมืองและชนบท ให้บริการแก่ประชาชนในการรักษาโรคทุกสาขา แพทย์ในโรงพยาบาลมีความรู้ความสามารถในทุกสาขาวิชาหลัก ได้แก่ ศัลยกรรมทั่วไป อายุรกรรม สูติ-นรีเวชกรรม กุมารเวชกรรม และในสาขาที่จำเป็นบางสาขา คือ ศัลยกรรมกระดูก ตา หู คอ จมูก ศัลยกรรมประสาท โรคผิวหนัง และเวชศาสตร์ชุมชน

1.5.5 แพทย์ในโรงพยาบาลทั่วไป (Physicians in General Hospital) หมายถึง แพทย์ที่ปฏิบัติงานในโรงพยาบาลทั่วไป แพทย์เวชปฏิบัติทั่วไป แพทย์สาขาเวชกรรม(แพทย์เฉพาะทาง) ทุกสาขา

1.5.6 สาขาที่ปฏิบัติงาน หมายถึง สาขาเวชปฏิบัติทั่วไป (General Practice) และสาขาเวชกรรม(แพทย์เฉพาะทาง)

1.5.7 หน้าที่ความรับผิดชอบ หมายถึง หน้าที่ในการปฏิบัติงานของแพทย์ตามนโยบายสาธารณสุข ได้แก่ หน้าที่รับผิดชอบงานบริหาร งานบริการทางการแพทย์ งานบริการทางการแพทย์และสอน

1.5.8 ประสบการณ์ในการทำงาน หมายถึง ระยะเวลาที่แพทย์ปฏิบัติงานตั้งแต่เริ่มรับราชการ ได้แก่ ปฏิบัติงานต่ำกว่า 5 ปี 5-10 ปี 11-15 ปี และ 15 ปีขึ้นไป

1.6 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1.6.1 ทำให้ทราบถึงพฤติกรรมการใช้สารนิเทศของแพทย์ที่ปฏิบัติงานในโรงพยาบาลทั่วไป ในด้านวัตถุประสงค์ในการใช้สารนิเทศ ลักษณะเนื้อหาสารนิเทศ เนื้อหาสาขาวิชาทางการแพทย์ สาขาวิชาอื่นที่ใช้ ประเภทของสารนิเทศ ภาษาของสารนิเทศ ความทันสมัยของสารนิเทศ วิธีการแสวงหาสารนิเทศและแหล่งสารนิเทศที่ใช้ เพื่อเป็นแนวทางในการจัดหาและปรับปรุงบริการสารนิเทศของห้องสมุดภายในโรงพยาบาลทั่วไป ให้เหมาะสมสอดคล้องกับความต้องการในการใช้สารนิเทศของแพทย์ได้อย่างมีประสิทธิภาพต่อไป

1.6.2 ทำให้ทราบปัญหาในการใช้สารนิเทศของแพทย์ในโรงพยาบาลทั่วไป ตลอดจนข้อเสนอแนะของแพทย์ต่อบริการสารนิเทศของห้องสมุดโรงพยาบาลทั่วไป เพื่อเป็นข้อมูลเบื้องต้นสำหรับผู้เกี่ยวข้อง ได้แก่ บรรณารักษ์ห้องสมุดและผู้บริหารระดับสูง ในการพิจารณาหาแนวทาง

ส่งเสริมและสนับสนุนงานห้องสมุดโรงพยาบาล ให้ก้าวหน้าและมีคุณภาพโดยการปรับปรุงห้องสมุดโรงพยาบาลและจัดบริการที่เหมาะสมสอดคล้องกับความต้องการในการใช้สารนิเทศของแพทย์มากยิ่งขึ้น